

/Чува се бучение и мнозина викатъ: майсторе, майсторе!
Майсторъ Манолъ по-ледва отчаяно и тръгва къмъ
моста. Вижда се движението около моста/

Никола.

Никола гледа злорадо подиръ Манола.
Да съмъ искалъ - тѣй не би станало!
Да очаквахъ - а то де се срути
Шупливѣтѣ камъни де сложихъ
А то де се не чакало пропука....
Нека ми се перчи, че билъ майсторъ!
Все за него всички да приказватъ.
За едно - стрократно му отвърщамъ.
Взе ми Цвѣта... Хемъ какъ я подлъга...
Първенството на майсторъ отне ми...
Нека сега разбере азъ кой съмъ...
/Като се замисля/
Трѣбва само добре да вниквамъ..
Дѣдо Филипъ - все ще подпомогне
Щомъ продума, това що му казахъ.
/Самодоволно трие длани/

Леко.

/Отъ къмъ моста дохожда зидаря Леко/
Не прави тѣй. На майсторъ Манола
Стана криво... Мостътъ е за всички.
Той е твой, мой... общъ трудъ изисква.
Цѣпилъ ли се - нищо нѣма да излѣзе.
А пъкъ безъ мостъ - огънь да ни гори.

Никола

Не съмъ му кривъ. Нека го изкара!
рНали майсторъ пръвъ се назова той

Леко

Първи, втори! Туй пусто първенство!
Тазъ пуста завистъ до кога ли!
Ще ни яде, за да ни погребе!

Никола.

Не е завистъ... А за справедливостъ
Съ измама той първенство получи.
Сега нека отъ глава си тегли.